

Een kermis met een schaduwrand

15 augustus was niet alleen een hoogdag maar ook, zowel op de kalender als in het echt, een mooie zon-dag: met een zomers weertje, heerlijk voor de eerste dag van Merchtem Kermis. Helaas was die vreugde van korte duur. Maandag al namen kilte en regen de regie over en dinsdag was zo mogelijk nog erger. Ik had wat voorschriften te posten in de CM-bus en moest op weg daar naartoe voortdurend uitwijken voor schoonmakers die met veel watergedruis de straten en parkings bevrijdden van het natte stro en de mest, daar achtergelaten door de viervoeters van de jaarmarkt. Na een stil moment in de kerk met bijhorende brandende kaarsjes voor nogal wat intenties, besloot ik even door te steken naar de kermis. Op de terrassen zat veel volk onder beschuttende terraszeilen. Grote drukte ook tussen de kermisattracties. Al wie daar rondstruinde droeg regenkleding of een paraplu. Het zag er allemaal wat grauw uit, vond ik. Geen spoor van schreeuwende kleuren, geen geschitter van veel lichtjes, geen kakofonie van schetterende muziekstijlen, weinig of geen ambiance. Lag het aan de regen? Was met de zon ook alle uitbundigheid verdwenen?

Maar thuisgekomen las ik op VRT Nu het schokkend bericht: een klein meisje was verongelukt, vlakbij een kermisattractie. Overleden in het ziekenhuis... Het was, zo begreep ik toen, de reden waarom de attracties hun adem hadden ingehouden, hun muziek het zwijgen hadden opgelegd. De reden ook waarom de kermisgasten zo stil waren geweest. Op Facebook zag ik de stroom van meelevende berichten snel aangroeien: 'ik voel met u mee, sterkte, ik bid voor u, hier bestaan geen woorden voor... En ook: rust zacht, kleine engel. Met daarbij de afbeelding van een blond en blozend wezentje met vleugels.

Een kind verliezen. Het zou geen moeder, geen vader, geen grootouders, zussen, broers mogen overkomen. Nu het zo dichtbij bij ons voorviel – het verongelukte kleine meisje was van Opwijk, het ongeval gebeurde in Merchtem – voelen we zo'n overlijden scherper aan dan de dood van kinderen uit verre landen. Zoals zopas op Haïti, waar een zware aardbeving gevolgd werd door een tropische storm, die de cijfers van dodentol en verwoestingen de hoogte injoeg. Of zoals de berichten over jonge kinderen die, in nogal wat Afrikaanse landen, de hongerdood sterven. Onze uitgeregende zomer zit propvol tragisch nieuws: brandende wouden in zowat alle continenten, overstromingen, vervuilde zeeën, ellendige vluchtelingenkampen en de wereldwijde pandemie die hopelijk over haar hoogtepunt is maar waarschijnlijk nooit meer zal verdwijnen. En dan heb ik het nog niet over Afghanistan en de angstige vraag: wat gaat daar met de bevolking gebeuren.

Woensdag lees ik dat de man die het kleine meisje aanreed, onwel was geworden achter het stuur, zoals men eerder al vermoed had. Hij zal allicht vrijuit mogen gaan, maar moet dan wel verder leven met de herinnering aan het kindje dat onder zijn auto de dood vond. Op de plaats van het ongeval liggen knuffels en bloemen. Het is een, langs veel wegen, bedroevend en vertrouwd beeld geworden van levens

die weggemaaid werden door het verkeer of een daad van geweld. Ik denk aan die vele onbekende slachtoffers, maar vooral aan het kleutermeisje en de mensen die zonder haar moeten verder leven. De Nederlandse schrijver P. F. Thomése, auteur van het aangrijpend boek 'Schaduwkind' over de dood van zijn babydochtertje, herinnert zich hoe hij bij haar geboorte de navelstreng afbond. 'Want', zo schrijft hij, 'je was op aarde neergedaald om een plek voor jezelf te vinden. Je was hier naartoe gekomen om te blijven.' Maar ze was niet gebleven. Waarom niet? Dat is een vreselijke vraag waarop alleen God het antwoord kent.

Wat ik wel denk is, dat voor een kindje dat blij op weg naar de kermis was, er ook achter de wolken een fantastische paardenmolen klaarstaat.

T.S